

21 martie – 27 martie

Din țărână la stele

Textul de memorat: „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci.” (Daniel 12:3)

La începutul cărții Daniel îl vedem pe Nebucadnețar care invadează Iudeea și duce robi în Babilon; prin contrast, cartea Daniel se încheie cu Mihail care Se ridică pentru a-l elibera pe poporul lui Dumnezeu din Babilonul din vremea sfârșitului. Cu alte cuvinte, după cum vedem în toată cartea Daniel, la sfârșit, chiar la sfârșit, Dumnezeu face ca totul să lucreze în favoarea poporului Său.

După cum am văzut, Daniel și prietenii lui l-au rămas credincioși lui Dumnezeu și au dat dovadă de o înțelepciune fără seamăn în toate testele și încercările din robie. Tot așa, când se vor confrunta cu necazuri, copiii lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului vor rămâne credincioși, în special în acea „vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile” (Daniel 12:1). La fel ca Daniel și prietenii lui, și ei vor da dovadă de înțelepciune și pricepere. Ei nu doar că vor avea înțelepciune ca o însușire personală, ci vor fi implicați, ca o consecință a acestei înțelepciuni, să îi conducă pe alții la neprihănire. Unii vor muri sau vor fi dați la moarte și, astfel, se vor întoarce în țărână, dar vor fi înviați pentru veșnicie: „Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică și alții pentru ocară și rușine veșnică” (Daniel 12:2).

Duminică, 22 martie – Mihail, conducătorul nostru

1. Cine schimbă cursul istoriei în vremea sfârșitului? Cum ne ajută Noul Testament să înțelegem ce vrea să spună acest verset? Daniel 12:1; Romani 8:34; Evrei 7:25

Până acum, fiecare capitol din Daniel a început prin a menționa numele conducătorului națiunii păgâne. Tot așa, Daniel 12 începe cu numele unui conducător, aici, Prințul divin care Se ridică pentru a-l elibera pe poporul lui Dumnezeu din mâinile vrăjmașilor lui.

Mihail este aceeași Ființă cerească puternică pe care Daniel a văzut-o în viziunea primită pe malul fluviului Tigru. Acolo, El a apărut ca reprezentant ceresc al poporului lui Dumnezeu. Și mai apare în cartea Daniel ca Fiul omului (Daniel 7), Căpetenia (în engl., Prințul) oștirii (Daniel 8) și Cărmuitorul, Mesia (Daniel 9). Astfel, Mihail - al cărui nume înseamnă: „Cine este ca Dumnezeu?” - nu poate fi nimeni altul decât însuși Isus.

Este important să observăm momentul intervenției lui Mihail. Conform cu Daniel 12:1, El apare „în vremea aceea”. Această expresie se referă la timpul menționat în Daniel 11:40-45. Este perioada cuprinsă între căderea papalității, 1798, și învierea de la timpul sfârșitului (Daniel 12:2).

Din expresia „Se scoală”, folosită în Daniel 12:1, putem deduce două aspecte importante ale lucrării Sale. În primul rând, verbul „a se scula” evocă ridicarea împăraților pentru a cuceri și a domni. Acest verb mai are și o conotație militară. Ne arată că Mihail acționează ca lider militar pentru a-și proteja poporul și pentru a-l conduce într-un mod special în ultimele etape ale mării lupte.

În al doilea rând, verbul acesta ne îndreaptă gândul și spre desfășurarea judecății. Mihail „Se scoală” pentru a acționa ca mijlocitor în tribunalul ceresc. Ca Fiul omului, El vine înaintea Celui îmbătrânit de zile pentru a-l reprezenta pe poporul Său în timpul judecății de cercetare (Daniel 7:9-14). Faptul că Mihail *Se ridică* face trimitere la aspectul miliar și juridic al lucrării Sale. Cu alte cuvinte, El are putere de a-i învinge pe vrăjmașii lui Dumnezeu și are autoritate să-l reprezinte pe poporul Său în tribunalul ceresc.

Gândește-te ce înseamnă ca Mihail să stea ca reprezentant al nostru chiar acum. Ce speranță îți oferă acest lucru ție, ca păcătos?

Luni, 23 martie – „Scris în carte”

2. Ce înseamnă „oricine va fi găsit scris în carte”? Daniel 12:1

Momentul intervenției lui Mihail este descris și ca un timp de strâmtorare cum nu a mai fost. Acesta corespunde cu timpul în care Duhul lui Dumnezeu va fi retras de la omenirea răzvrătită. Atunci, ultimele șapte plăgi, ca o expresie a mâniei lui Dumnezeu asupra națiunilor, vor fi revărsate asupra Babilonului din timpul sfârșitului (Apocalipsa 16; 18:2-24) și puterile întunericului vor fi dezlănțuite asupra lumii. Ellen G. White scrie despre acest timp că „Satana îi va arunca atunci pe locuitorii pământului într-o mare și finală strâmtorare. Când îngerii lui Dumnezeu încetează să mai țină în frâu vânturile sălbatice ale patimii omenești, toate elementele de discordie și luptă vor fi lăsate libere. Pământul întreg va fi adus într-o ruină mai grozavă decât aceea care a venit peste Ierusalimul din vechime.” - *Tragedia veacurilor*, p. 614

Dar copiii lui Dumnezeu vor fi eliberați în acest timp de strâmtorare, deoarece, în judecata de cercetare realizată în tribunalul din ceruri, ei au fost achitați de Isus, Marele-Preot ceresc, și numele lor au fost scrise în carte.

Pentru a înțelege semnificația acestei cărți ar trebui să nu uităm faptul că Biblia menționează două tipuri de cărți cerești. În una sunt scrise numele celor care aparțin Domnului și uneori se face referire la această carte ca fiind Cartea vieții (Exodul 32:32; Luca 10:20; Psalmii 69:28; Filipeni 4:3; Apocalipsa 17:8).

Pe lângă Cartea vieții, Scriptura mai menționează o carte în care sunt scrise toate faptele oamenilor (Psalmii 56:8; Maleahi 3:16; Isaia 65:6). Acestea sunt cărțile folosite în tribunalul ceresc pentru a vedea dedicarea fiecăruia față de Domnul. Acestea sunt înregistrări cerești, „baze de date”, care conțin numele și faptele fiecărui om. Unii oameni sunt frământați de ideea de a avea numele scris, și în special faptele, în ceruri. Dar, atunci când ne predăm viața lui Hristos, numele noastre sunt scrise în Cartea vieții și, la judecată, faptele noastre rele sunt șterse. Această înregistrare cerească oferă dovezi juridice întregului univers că noi aparținem lui Isus și astfel avem dreptul să fim protejați în timpul strâmtorării.

De ce doar neprihănirea lui Hristos atribuită nouă și apoi împărtășită este singura noastră speranță de a avea numele „scris în carte”? Prezintă-ți răspunsul în cadrul discuției din grupă.

Marti, 24 martie – Învierea

3. Despre ce eveniment se vorbește în versetele următoare și de ce, gândindu-ne la tot ce știm despre moarte, este acest eveniment important pentru noi? Daniel 12:2,3

Probabil că Daniel face cea mai clară referire în Vechiul Testament la învierea viitoare. Meditând la acest pasaj, putem afla câteva adevăruri foarte importante. Primul, după cum ne indică și metafora somnului, în corpul niciunui om nu sălășluiește un suflet nemuritor. Omul, ca ființă, este o unire indivizibilă dintre trup, minte și duh. În moarte, persoana încetează să mai existe și rămâne inconștientă până la înviere. În al doilea rând, versetul ne îndreaptă atenția spre învierea viitoare ca revers a ceea ce se întâmplă din cauza păcatului. Într-adevăr, expresia tradusă ca „țărâna pământului” în limbajul original folosit în Daniel 12:2 înseamnă de fapt „pământ de țărână”. Această ordine neobișnuită a cuvintelor ne îndreaptă spre Geneza 3:19, singurul pasaj biblic în care cuvântul „pământ” apare înainte de cuvântul „țărână”. Acest lucru sugerează faptul că pronunțarea sentinței de moarte odată cu căderea lui Adam va fi revocată și moartea nu va mai avea putere. Pavel spune: „Moartea a fost înghițită de biruință” (1 Corinteni 15:54).

4. De ce nu trebuie să ne temem de moarte? Romani 8:18; Evrei 2:14,15

Moartea ruinează și distruge totul aici. Dar ne este dată promisiunea că moartea nu are ultimul cuvânt în dreptul celor credincioși. Moartea este un vrăjmaș înfrânt. Când a rupt lanțurile morții și a pășit afară din mormânt, Hristos a biruit moartea. Acum putem privi dincolo de realitatea temporară a morții spre *Studiu Biblic, Trim. I, 2020 – Daniel*

realitatea finală a vieții pe care o vom primi de la Dumnezeu în Hristos. Deoarece Mihail „Se scoală” (vezi Daniel 12:1), cei care îi aparțin se vor ridica și ei. Ei se vor scula din „pământul de țărână” pentru a străluci ca stelele cerului pentru vecie.

În toată durerea și în luptele vieții, cum putem avea speranță și mângâiere în făgăduința învierii de la sfârșit? De ce, într-un sens foarte real, aproape că nu mai contează nimic altceva?

Miercuri, 25 martie – Cartea sigilată

5. De ce trebuia pecetluită cartea lui Daniel până la vremea sfârșitului? Daniel 12:4; Ioan 14:29

La încheierea ultimei secțiuni majore din această carte (Daniel 10:1 - 2:4), profetul primește porunca să pecetluiască sulul până la vremea sfârșitului. În același timp, îngerul spune despre această carte că „mulți o vor citi și cunoștința va crește” (Daniel 12:4). Deși unii cercetători ai cărții lui Daniel au interpretat aceste cuvinte ca o predicție a progresului științific, înțelegere care poate fi inclusă aici, contextul pare să indice că „mulți o vor citi” („vor alerga înapoi și încolo”, KJV) se referă la cercetarea cărții Daniel. Într-adevăr, dacă privim înapoi în istorie, observăm că Daniel a rămas o scriere literară ascunsă timp de multe secole. Poate că în unele locuri a fost cunoscută și studiată, dar unele învățături-cheie și profeții au rămas ascunse. De exemplu, mesajul profetic legat de curățirea sanctuarului ceresc, de judecată, de identitatea și lucrarea cornului mic, împreună cu vremea când aveau să se împlinească aceste profeții, nu au fost deloc clare.

Dar de la Reforma protestantă înapoi, tot mai mulți oameni au început să studieze cartea Daniel. Totuși doar în vremea sfârșitului a fost deschisă cartea și conținutul ei a fost descoperit. Ellen G. White spune: „Dar, de la anul 1798, cartea lui Daniel a fost desigilată, cunoașterea profețiilor a crescut și mulți au vestit mesajul solemn al judecării ce se apropia.” - *Tragedia veacurilor*, p. 356

„La sfârșitul secolului XVIII și începutul secolului XIX s-a trezit un nou interes pentru profețiile din Daniel și Apocalipsa în diferite locuri de pe pământ, Studiarea acestor profeții a dus la crezul larg răspândit că a doua venire a lui Hristos era aproape. Mai mulți prezentatori din Anglia, Joseph Wolff în Orientul Mijlociu, Manuel Lacunza în America de Sud și William Miller în Statele Unite, împreună cu mulți alți cercetători ai profețiilor au declarat, pe baza studiului profețiilor din Daniel, că a doua venire era chiar la uși. Astăzi, această convingere a devenit forța conducătoare din spatele unei mișcări mondiale.” - *CBAZȘ*, vol. 4, p. 879

Gândește-te la marele avantaj pe care îl avem noi astăzi de a putea să privim în urmă în istorie și să vedem împlinirea acestor profeții din Daniel. Cum ne ajută acest lucru să ne încredem în toate făgăduințele lui Dumnezeu?

Joi, 26 martie – Timpul de așteptare

6. Cum se încheie cartea lui Daniel? Daniel 12:5-13

Interesant că această scenă finală are loc la „râu”, sau la Tigru, locul ultimei vedenii semnificative primite de Daniel (Daniel 10:4). Totuși cuvântul folosit aici nu este termenul obișnuit folosit în ebraică pentru „râu”, ci termenul *ye'or* care de obicei face referire la „râul Nil”. Acest lucru ne amintește de exod și ne arată că, așa cum a răscumpărat Israelul din Egipt, tot așa Domnul își va răscumpăra poporul din timpul sfârșitului.

Ne sunt prezentate trei cronologii profetice. Prima - „o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme” - răspunde la întrebarea: „Cât va mai fi până la sfârșitul acestor minuni?” (vers. 6). „Minunile” fac referire la lucrurile descrise în vedenia din Daniel 11, care sunt o prezentare mai largă a celor din Daniel 7 și 8. Mai specific, această perioadă de timp a fost menționată în Daniel 7:25 și, mai târziu, în Apocalipsa 11:3; 12:6,14; 13:5. Ea corespunde celor o mie două sute șazeci de ani de supremație papală care au început în 538 și au ținut până în 1798 d.Hr. Daniel 11:32-35 se referă la aceeași persecuție, dar fără a-i menționa durata ca timp.

Celelalte două perioade, o mie două sute nouăzeci și o mie trei sute treizeci și cinci de zile, răspund la o întrebare - „Care va fi sfârșitul acestor lucruri?” - pusă chiar de Daniel Omului îmbrăcat în in. Amândouă încep cu încetarea „jertfei necurmate” și cu apariția „urâciunii pustirii”, Din studiul din Daniel 8 am aflat că „jertfa necurmată” se referă la mijlocirea continuă a lui Hristos, care a fost înlocuită cu un sistem de închinare contrafăcut. Astfel, această perioadă profetică trebuie să fi început în 508, când Clovis, împăratul francilor, s-a convertit la credința catolică. Acest eveniment important a pavat calea spre unirea dintre biserică și stat, unire care s-a menținut în Evul Mediu. Cele o mie două sute nouăzeci de zile s-au încheiat în 1798, când papa a fost arestat sub autoritatea conducătorului francez Napoleon. Cele o mie trei sute treizeci și cinci de zile, ultima perioadă de timp profetică menționată în Daniel, s-au încheiat în 1843. Acesta a fost timpul mișcării millerite și al unui studiu reînnoit al profețiilor biblice. A fost un timp de așteptare și speranță în venirea apropiată a lui Isus.

În toată cartea Daniel vedem două lucruri: poporul lui Dumnezeu persecutat și poporul lui Dumnezeu în cele din urmă restaurat și salvat. Cum ne poate ajuta această realitate să rămânem credincioși, indiferent de încercările prezente?

Vineri, 27 martie – Un gând de încheiere

„Lui Daniel i-a fost cerut să sigileze partea aceea din prorocie care avea legătură cu zilele din urmă, «până la vremea sfârșitului». O solie cu privire la judecată, întemeiată pe împlinirea acelor profeții, nu putea fi proclamată decât atunci când avea să vină această vreme. Dar, în timpul sfârșitului, spune profetul, «mulți vor citi și cunoștința va crește».

Apostolul Pavel avertizase biserica să nu aștepte revenirea lui Hristos în zilele sale. «Ziua aceea nu va veni», spunea el, «până când nu va veni lepădarea de credință și se va descoperi omul fărădelegii» (2 Tesaloniceni 2:3). Nu putem aștepta venirea Domnului până după marea apostazie și după perioada lungă de domnie a «omului păcatului». «Omul fărădelegii», care mai este numit «taina nelegiurii», «fiul pierzării» și «acel nelegiuit», reprezintă papalitatea, care, așa cum a fost profetizat, urma să-și mențină supremația timp de o mie două sute șazeci de ani. Această perioadă s-a încheiat în 1798. Venirea lui Hristos nu putea să aibă loc înainte de acel timp. Pavel cuprinde cu avertizarea lui întreaga dispensațiune creștină, până în 1798. În această perioadă trebuia predicată solia cu privire la a doua venire a lui Hristos.” - Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 356

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 41-47

1. Despre care obiect din sanctuar scria psalmistul că era bucuria sa?
2. La ce se referă psalmistul când întreabă dacă nu știe Cel care cunoaște tainele inimii?
3. De ce anume este înveselită cetatea lui Dumnezeu?
4. Despre cine scrie că „se adună împreună cu poporul Dumnezeului lui Avraam”?

Evangelizare, subcapitolul „Adunări în care au loc întrebări și răspunsuri”

5. Ce recomandă Ellen G. White să urmeze după fiecare predică mai importantă?